

DOWIERNOŚĆ (2) *sb f*

Oba o jasne, e prawdopodobnie jasne (tak w wierność).

sg G dowierności (1). ◇ I dowiernością (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Zaufanie, ufność (2) : Nie przyniołeś W. K. zacność praw fwych Polakom/ áleśmy cie zá krolá á zá páná łobie obráli/ z miłości á s tey dowierności którąmy ku przodkom y W. K. zacności mieli. LeszczRzecz A6; Przethoż k niemu [Bogu] wołaymy w fwey poniżoności/ A vřtáwnie žádaymy z całą dowiernością: Wierząc iż nie opuści nas ArtKanc K3v.

BZ